మానసమయూరి

- కస్తూరి మురళీకృష్ణ

(గత సంచిక తరువాయి)

'ఏమోయ్.. ఫ్రీయేనా?' కొలీగు మధు అడిగాడు శరత్‌ని.

'ఎందుకని?' అడిగాడు శరత్.

ఈ మధుతో ఫ్రీ అంటే ఒక బాధ. బిజీ అంటే ఇంకో బాధ.

'ఎందుకో చెప్తే అప్పుడు ఆలోచించి ఫ్రీయో, బిజీయో చెప్తావా?' అడిగాడు.

మధుతో మాట్లాడటమంటేనే అందరూ అందుకే హడలిపోతారు.

'అలాగని కాదు. నువ్వు ఎందుకో చెపితే, దాన్ని బట్టి నాకున్న పని ప్రాధాన్యమో, నీ పని ఇంపార్టెంటో నిర్ణయించుకుని ప్రయారిటీని బట్టి బిజీయో కాదో చెప్దామని' సమాధానం ఇచ్చాడు శరత్.

శరత్ మాటలు అర్ధమయ్యేందుకు కాస్సేపు పట్టినట్టుంది. మౌనంగా శరత్ వైపు చూస్తూ నిలబడ్డాడు మధు. తరువాత అన్నాడు.

'మా అబ్బాయి వాళ్ళ కాలేజీకి ఓసారి వెళ్ళాలి. నువ్వొస్తావేమోనని' నసిగాడు మధు.

'ఎందుకని?' అడిగాడు శరత్.

'మా అబ్బాయి ఫీజు కట్టానంటాడు. కాలేజీ వాళ్ళు ఫీజు కట్టలేదని మెసేజ్ ఇచ్చారు'

'మీ అబ్బాయిని రసీదు అడగలేదా?'

'ఆన్‌లైన్‌లో కట్టాడట రసీదు రాదట. ఆటోమేటిక్‌గా జమ అయిపోతుందట. కాలేజీ వాళ్ళు చూసుకుని ఉండరు. కంగారు పడవద్దంటాడు మావాడు. అయినా ఓసారి వెళ్ళి విషయం తెలుసుకుందామని.'

తనని ఎందుకు రమ్మన్నాడో శరత్ ఊహించాడు. మధుకి బండిలేదు. బండి నడపలేడు.

'సరే పద' అంటూ లేచాడు శరత్.

అతడితో వెళ్ళటానికి శరత్ ఒప్పుకోవటం వెనుక మరో కారణం ఉంది. మధు వాళ్ళబ్బాయి చదివేదీ, శరత్ వాళ్ళబ్బాయి చదివే కాలేజీనే.

దారి పొడుగునా మధు ఏదో మాట్లాడుతున్నాడు. అన్యమనస్కంగా వింటూ డ్రైవ్ చేస్తున్నాడు శరత్.

అతడికి తన కొడుకు చదివే కాలేజీ చూడాలని ఉందనేకన్నా, హఠాత్తుగా వెళ్తే విద్యార్ధులు ఎలా వుంటారో తెలుస్తుంది, తన కొడుకు ఎలా ఉన్నాడో తెలుస్తుందన్న ఆలోచన వుంది అనటం సబబు.

అయితే ఎలాంటి ఘోరమైన సత్యం తెలుస్తోందన్న భయం కూడా ఉంది.

అందుకే ఓ పక్క ఉత్సాహంగానూ, మరో పక్క భయంగానూ ఉంది.

ఇంతలో ఫోను మ్రోగింది. కారు పక్కకి ఆపి చూశాడు. శిల్ప ఫోను చేస్తోంది.

'రేపు సెలవు పెట్టగలరా?' అడిగింది.

పక్కనున్న మధు వైపు చూశాడు శరత్.

సెల్‌ఫోన్లోంచి మాటలు ఒకోసారి బయటకు వినిపిస్తాయి. అందుకని అతడు వింటున్నాడేమోనని చూశాడు.

ఈ సంభాషణ పట్టించుకుంటున్నట్టు లేడు మధు. బయట రోడ్డు పక్క అతుక్కునిపోయి నడుస్తున్న ఓ యువ జంటను దీక్షగా చూస్తున్నాడు. 'ఎందుకని?' అడిగాడు శరత్.

'ఎందుకని అడగకుండా సమాధానం చెప్పలేరా?' అడిగింది శిల్ప నవ్వుతూ.

'సెలవు పెట్టవచ్చు' అన్నాడు శరత్.

'అయితే సెలవు పెట్టేయండి. ఆఫీసు సమయానికి మనం ఆఫీసులో కాకుండా బయట కలుద్దాం.'

'ఎక్కడ?' గొంతు తడి ఆరిపోతూంటే అడిగాడు శరత్.

ఎందుకో అప్పటికే అతడి శరీరం ఉద్విగ్నమయమైపోయింది. ఏదో అలవికాని తీయని, ఇబ్బందికరమైన జలదరింపు శరీరాన్ని కుదిపేస్తోంది.

'అది రేపు చెప్తాను. సీక్రెట్‌లు ముందే చెప్తే ఎలా?' అంది.

ఫోను పెట్టి డ్రైవ్ చేస్తున్నా శరత్ మనసు మనసులో లేదు. ఏదో తెలియని ఉద్విగ్నత, ఉత్తజాలు కుదిపేస్తున్నాయి.

'ఎందుకు?' అన్న ప్రశ్నకు సమాధానం దొరకలేదు.

శిల్ప లీవు పెట్టమంది. ఎందుకని?

రోజంతా తనతో గడుపుతుందా? ఎలా?

అర్థం పర్థంలేని ఆలోచనలు, ఊహలతో సతమతమవుతున్నాడు శరత్.

కాలేజీ దగ్గర పడుతూండగానే, రోడ్డుకి ఇరువైపున ఉన్న చెట్ల దగ్గర పలు యువతీ యువకుల జంటలు రకరకాల భంగిమలలో కనిపించటం ఆరంభమయింది.

కారు స్లో చేసి వాళ్ళని పరిశీలిస్తూ నడపసాగాడు శరత్.

ఎందుకో తెలియకుండానే అతడి గుండె విచిత్రంగా కొట్టుకుంటోంది.

వీళ్ళల్లో ఏ అమ్మాయితోనో సుమంత్ సన్నిహితంగా కనిపిస్తే? అన్నీ అనుభవించి, తెలిసిన తనే శిల్ప, రేపు కలుద్దాం అనగానే ఉత్తేజితుడయి, ఉద్విగ్నతను అనుభవిస్తుంటే, ఏమీ తెలియని, ఇంకా ఏమీ అనుభవించని యువతీయువకులు ఇంత సన్నిహితంగా వుంటే ఎలాంటి వికార భావాలు జనించవా? ఎందుకో అతడి మనసంతా చేదయిపోయింది.

ఓ చోట అమ్మాయి బండిపై కూర్చుని వుంటే అబ్బాయి ఆనుకుని నుంచుని కబుర్లు చెప్తున్నాడు. ఇంకో చోట ఇద్దరూ చెట్టుకి ఆనుకుని ఒకరి కళ్ళల్లోకి ఒకరు చూస్తూ చేతులు పట్టుకుని నుంచున్నారు.

మరో చోట ఓ గుంపులా నిలబడ్డ అమ్మాయి అబ్బాయి ఏదో నవ్వుకుంటున్నారు పగలబడి.

మధు వైపు చూశాడు శరత్.

మధు కూడా వాళ్ళనే చూస్తున్నాడు.

మధునే కాదు, ఆ దారిలో వెళ్ళే వాళ్ళంతా అత్యంత ఆకర్షణీయము, ఆధునికము అయిన అమ్మాయిల వైపు, దుస్తులవైపు అదోరకంగా చూస్తూ వెళ్తున్నారు.

శరత్‌కు తెలిసిన విషయమే అయినా తన సంతానం కూడా ఇలాంటి వారిలో ఒకడే అన్న ఆలోచన అతడికి ఎలానో అనిపించింది.

ఇద్దరూ కాలేజీలోకి వెళ్ళారు.

కాలేజీ ఆవరణలో కూడా అదే పరిస్థితి.

అయితే గుంపులు గుంపులుగా కూర్చుని కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారు. లేకపోతే జంటగా కూర్చుని వున్నారు.

అక్కడక్కడా అబ్బాయిల బృందాలు, అమ్మాయిల బృందాలు వీళ్ళవైపు చూస్తూ కామెంట్లు వేసుకుని నవ్వుతున్నాయి.

'నేనిక్కడే నిలబడతాను. నువ్వెళ్ళి పని చూసుకునిరా' అన్నాడు శరత్.

మధు ఆఫీసు లోపలకు వెళ్ళాడు.

ఎక్కడయినా సుమంత్ కనిపిస్తాడేమోనని వెతికాడు శరత్. ఎక్కడా లేడు.

ఇంతలో ఓ నడివయసు వ్యక్తి వచ్చాడు శరత్ దగ్గరకు.

అతడి వైపు ప్రశ్నార్ధకంగా చూశాడు శరత్.

'మీ అబ్బాయి ఈ కాలేజీలో చదువుతున్నాడా?' అడిగాడతడు.

'అవును. మీరెవరు?' అడిగాడు శరత్.

'మా అబ్బాయి కూడా ఇదే కాలేజీలో చదువుతున్నాడు. కానీ, వాడేదో ఉద్యమంలో పాల్గొన్నాడని సస్పెండ్ చేశారు. సస్పెన్షన్ ఎత్తివేయమని బ్రతిమలాడటానికి వచ్చాను.'

'ఏం ఉద్యమం?' అలాంటి సంఘటన పేపర్లో చదివినట్టు కానీ, సుమంత్ చెప్పినట్టు కానీ శరత్‌కి గుర్తులేదు.

'ఉద్యమం అంటే ఉద్యమం కాదు. క్లాసులో ఏదో అన్యాయం జరిగిందంట. మార్కులు ఇవ్వటంలో టీచర్ అమ్మాయిలకు పక్షపాతం చూపించారట. క్లాసులో అందరూ అభ్యంతతం తెలిపారట. క్లాసులు వదిలి బయటకు వచ్చారట. దాన్లో ఇతరులకు కాలేజీ యూనియన్ల అండలున్నాయి. వీడికి ఏదీలేదు. దాంతో అన్ని గొడవలకు మావాడే కారణమని వీడిపై, యాక్షన్ తీసుకున్నారు. నేను వచ్చి మా వాడి తరపున క్షమార్పణలు చెప్పుకున్నాను. మావాడికి ఎలాంటి ఉద్యమాలు, పోరాటాలతో సంబంధం లేదని కాళ్ళు పట్టుకుని చెప్పాను. మధ్యాహ్నం తరువాత నిర్ణయం చెప్తామన్నారు. ఎదురు చూస్తున్నాను.'

శరత్ మనసు బాధతో నిండింది.

కాలేజీ క్యాంపస్‌లో పలు యూనియన్ల పోస్టర్లు, జెండాలు కనిపిస్తున్నాయి. స్లోగన్లు కనిపిస్తున్నాయి. కానీ అసలు విద్యార్ధికి ఇవేవీ రక్షణ కావు. తను శరణు వేడితేనే రక్షిస్తాయి. తమ మాట వింటేనే అండనిస్తాయి.

శరత్ దృష్టి యూనియన్ల జెండాల వైపుండటం చూసి విషాదంగా నవ్వాడాయన. 'ఏదో యూనియన్‌లో వుంటే, వాళ్ళ వాళ్ళకేమైనా అయితే ఇల్లెక్కి గోలపెడతారు. అల్లర్లు చేస్తారు. యాజమాన్యానికి అది భయం. అందుకని వాళ్ళ జోలికి వెళ్ళరు. అమాయికుల జోలికే వస్తారు. చూస్తున్నాం కదా, కాలేజీకి చదువుకని వచ్చినవాళ్ళు క్యాంపస్‌లలో దాక్కుని 'మమ్మల్ని అరెస్టు చేయండని' పోలీసులకే సవాళ్ళు విసిరేకాలం యిది. వీళ్ళవల్ల మామూలు విద్యార్థుల చదువు పాడవుతోంది. కానీ అమాయకుల కాలం కాదిది' అన్నాడాయన విషాదంగా.

శరత్ ఏమీ మాట్లాడలేదు. చుట్టూ చూస్తూ మౌనంగా నిలబడ్డాడు.

'మీరెందుకు వచ్చారు?' శరత్ ఏమీ అనకపోవటంతో ఆయన అడిగాడు.

'ఫ్రెండ్ కోసం వచ్చాను. ఆఫీసులో వున్నాడు.'

'అదృష్టవంతులు మీ అబ్బాయి బుద్ధిగా చదువుకుంటున్నట్టున్నాడు. ఈ కాలంలో పిల్లల చదువు పూర్తయి వాళ్ళ కాళ్ళ మీద వాళ్ళు నిలబడితే మన జన్మ ధన్యమయినట్టే. ఈ మధ్యలో ఏ అమ్మాయి ప్రేమలో పడి సూసైడ్ చేసుకున్నా, విఫలమై దాడి చేసినా, ధర్నాలు, పోరాటాలు చేసినా, డ్రగ్గులు, మాదకద్రవ్యాలకు అలవాటు పడినా... ఏమిటో ఈ జీవితం' అన్నాడాయన.

ఇంతలో మధు వచ్చాడు. చెమట తుడుచుకుంటూ 'పద' అన్నాడు.

శరత్ కారు స్టార్ట్ చేస్తూంటే మధు హఠాత్తుగా శరత్ వైపు తిరిగి అడిగాడు.

'ఏమిటి.. మీ అబ్బాయి క్యాంపస్ సెలక్షన్ రిజెక్ట్ చేశాడా?'

'వస్తే కదా! రిజెక్ట్ చేయటానికి?' నవ్వాడు శరత్.

'లేదు. నేను ఆఫీసులో మీ అబ్బాయిని చూశాను. ఎవరో కౌన్సిలింగ్ చేస్తున్నారు. చాలా మంచి కంపెనీ మాది. చక్కని ఉద్యోగం. మంచి అవకాశం వదులుకోవద్దని చెప్తున్నాడు.'

శరత్ మాట్లాడలేదు. 'మీ అబ్బాయి ఫీజు విషయం ఏమైంది?' రోడ్డువైపు చూస్తూ అడిగాడు శరత్.

'ఏమౌతుంది. మన పిల్లలకు టెక్నాలజీ తెలుసు. మనకు తెలియదు. తెలియని వాడిని తెలిసినవాడు మోసం చేయటమే ప్రపంచరీతి. నెట్‌లో డబ్బులు కట్టినా, ప్రింటౌట్ వస్తుందట. మా వాడు డబ్బులు వాడేసుకుని వుంటాడు. మళ్ళీ ఫీజు డబ్బులు కట్టాను. క్లాసులోంచి పిలిపించమన్నాను. వాడు క్లాసులో లేడు. నెలరోజులుగా కాలేజీకి రావటం లేదట' కారులో వెనక్కి జారి కళ్ళు మూసుకున్నాడు మధు.

శరత్ మాట్లాడలేదు. మౌనంగా డ్రైవింగ్ పై దృష్టి కేంద్రీకరించాడు.

రాత్రికి సుమంత్ కలిసినప్పుడు అడిగాడు శరత్

'ఏమిటీ... క్యాంపస్ సెలక్షన్‌ని వద్దన్నావట?'

ఆశ్చర్యంగా చూశాడు శరత్ వైపు సుమంత్.

'నీకెలా తెలుసు?' అడిగాడు.

'తెలిసింది. మా కొలీగు వాళ్ళ అబ్బాయి కోసం కాలేజీకి వెళితే, చెప్పారట నాకు చెప్పమని. '

తల వంచుకున్నాడు సుమంత్.

'ఎందుకు వద్దన్నావురా? ఇక నీ చదువైపోయిన తరువాత ఉద్యోగం గురించి బెంగలేదనుకుని ప్రశాంతంగా వుంటే ఇలా చేస్తున్నావేమిటి?' కోపంగా అడిగింది ప్రశాంతి. ఆమె వేపు తలెత్తి చూసి తలదించుకున్నాడు సుమంత్.

'సుమంత్ బయట జాబ్ సిట్యుయేషన్ ఎలా వుందో నీకు తెలియదు. ఇంజనీర్లు క్లాస్‌ఫోర్ ఉద్యోగం చేయటానికి సిద్ధపడుతున్నారు. ఎంతెంతో అర్హతలున్న వారు ఏదో ఒక ఉద్యోగం దొరికితే చాలన్నట్టున్నారు. ఈ కాలంలో కాలేజీ చదువయిపోయేలోగా దొరికితే ఉద్యోగం దొరికినట్టు. లేకపోతే ఏ ఉద్యోగం దొరుకుతుందో తెలియదు. తరువాత ఏదో దొరికితే దాన్లో చేరిపోవాలి. జీవితాంతం తిట్టుకుంటూ బ్రతకాలి' అన్నాడు శరత్ అనునయంగా.

'నాకంతా తెలుసు నాన్నా.'

'మరి తెలిసి ఎందుకు ఉద్యోగం వద్దంటున్నావు?' అడిగింది ప్రశాంతి.

'నాకు మీలాగా గానుగెద్దుల్లా, బానిసలా, జీతం కోసం ఎదురుచూసే పక్షుల్లా బ్రతకాలని లేదు.'

గది నిశ్శబ్ధమైపోయింది.

ప్రశాంతి, శరత్‌లు ఒకరివైపొకరు చూసుకున్నారు.

'మేము గానుగెద్దులమూ, బానిసలమా?' పళ్ళబిగువున అడిగింది ప్రశాంతి.

'కాకపోతే మహారాజులు, మేనేజర్లా?' విసురుగా అడిగాడు సుమంత్.

కుర్చీలో వెనక్కి చేరగిలబడి కొడుకువైపు శాంతంగా చూశాడు శరత్.

'అవున్నాన్నా పుట్టినప్పటినుంచీ చూస్తున్నాను. మీవి గుమాస్తా బ్రతుకులు. ఎంతసేపూ నెల తిరిగేటప్పటికి వచ్చే జీతం, ఖర్చులు, ఇంక్రిమెంట్లు, లీవులు తప్ప ఏముంది మీ జీవితంలో? నాలుగు రోజులు లీవు కావాలంటే ఆఫీసర్ కాళ్ళా వేళ్ళా పడాలి. వాడివ్వడు. లెక్చరిస్తాడు. అయినా పడివుండాలి. నాకలాంటి ఎదుగూ బొదుగూలేని గుమాస్తా జీవితం అవసరం లేదు.'

'నీది సాఫ్ట్‌వేర్ ఉద్యోగం కదా! గుమాస్తా జీవితం ఎలా అవుతుంది?' అడిగింది ప్రశాంతి. నవ్వాడు సుమంత్.

'సాఫ్ట్‌వేర్ ఉద్యోగమయినా ఏముంది? ఎక్కడో ఒకడి క్రింద ఊడిగం చేయాల్సిందే వాడి కనుసన్నల్లో మెలగాల్సిందే ఒదిగి ఉండాల్సిందే వాడికి నచ్చకపోతే పింక్ స్లిప్ అందుకుని ఏడుస్తూ రోడ్డుమీద పడాల్సిందే '

'మరేం చేస్తావు?'

సుమంత్ మాట్లాడలేదు.

'భవిష్యత్తు ప్రణాళిక లేకుండా వచ్చిన ఉద్యోగం వదిలేస్తే ఎలా? వున్న పక్షి, చెట్టు పై వున్న పక్షులకన్నా ఉత్తమం అంటాను. చెట్టుమీద రెండున్నాయి అని చేతిలో ఉన్నదాన్ని వదిలేస్తే ఎలా?' అంది ప్రశాంతి బుజ్జగిస్తున్నట్టు.

'నేనేమీ గుడ్డిగా వదిలెయ్యలేదు. నేను, నలుగురు ఫ్రెండ్స్ కలిసి కంపెనీ పెడుతున్నాం.'

నోరు తెరిచింది ప్రశాంతి.

'కంపెనీయా? వ్యాపారమా?' ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

'క్రియేటివ్ గయ్స్ అండ్ గాళ్స్ మా కంపెనీ పేరు.' జేబులోంచి పెన్‌డ్రైవ్ తీసి కంప్యూటర్‌కి అతికించాడు.

'క్రియేటివ్ గయ్స్ అండ్ గాళ్స్ సమర్పించు' అన్న అక్షరాలు తెరపై కనబడ్డాయి.

'రంగుపడుద్ది' షార్ట్‌ఫిల్మ్ అన్న పేరు వచ్చింది.

అయిదునిముషాల లఘు చిత్రం అది.

'ఏమిటది?' అడిగింది ప్రశాంతి.

చివరలో దర్శకుడిగా సుమంత్ పేరుంది.

'మేము సినిమా నిర్మాణం చేయాలని అనుకుంటునాం. ఈ సినిమా మేమంతా డబ్బులు వేసుకుని తీశాం. యూట్యూబ్‌లో యాభైవేలు దాటాయి వ్యూస్..'

'మాకింత వరకూ చెప్పలేదేం?' అడిగింది ప్రశాంతి.

'మీకు అర్థం కాదు. మీరు ఒద్దంటారు. మీకెంతసేపూ మిడిల్ క్లాస్ గుమాస్తా మెంటాలిటీ, వెచ్చగా గొంగళి కప్పుకుని పడుకోవటమే జీవితం అనుకుంటారు. ఎదుగుదల గురించి ఆలోచన లేదు. ఛాలెంజ్ లేదు. నాకు అలాంటి జీవితం వద్దు. మీరు నేను చెపితే ఒద్దంటారు. ఎమోషనల్ బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తారు. అందుకే చెప్పలేదు. చూడండి. ఎంతబాగా వచ్చిందో సినిమా అందరూ నాకు మంచి భవిష్యత్తు ఉందంటున్నారు.'

'కానీ.. సినిమా రంగంలో గెలవటం, అదీ ఎవరి సహాయం లేకుండా నిలబడటం కష్టం' అన్నాడు శరత్.

'అదే మెంటాలిటీ.. కష్టాలు ఊహించి కదలటం మానేస్తే ఎక్కడున్న గొంగళి అక్కడే వుంటుంది. రిస్క్ లేకపోతే ఎదుగుదల వుండదు. నేను రిస్క్ తీసుకోదలచుకున్నాను మేమంతా ఒప్పందాలు చేసుకున్నాం. నా నిర్ణయం మారదు' లేచి తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయాడు.

శరత్, ప్రశాంతి ఒకరివైపు ఒకరు చూసుకుంటూండిపోయారు.

(కొనసాగింపు వచ్చే సంచికలో)

Post your comments